09/11/2026

Πειραιώς Σεραφείμ: «Ζούμε, λοιπόν, σήμερα το θαύμα που λέγεται Άγιος Νεκτάριος»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Στον Καθεδρικό Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Πειραιώς ιερούργησε σήμερα, Δευτέρα 9 Νοεμβρίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ, ο οποίος κατά τη διάρκεια του κηρύγματός του, αναφέρθηκε στο παράδειγμα ζωής του Αγίου Νεκταρίου, Επισκόπου Πενταπόλεως του Θαυματουργού, και στα διαχρονικά μηνύματα που αναδύονται από τον βίο, τις δοκιμασίες και την αγιότητά του.

Ο Σεβασμιώτατος, αναφερόμενος στην ιδιαίτερη σχέση του Αγίου Νεκταρίου με τον Ιερό Ναό της Αγίας Τριάδος Πειραιώς, ο οποίος υποδέχθηκε το ιερό του

Λείψανο πριν από 106 χρόνια, κατά τη μεταφορά του από την πόλη προς την αγαπημένη του Αίγινα, υπογράμμισε τη μεγάλη ευλογία της παρουσίας του Αγίου στη ζωή της τοπικής Εκκλησίας, σημειώνοντας τα «πολυσήμαντα μηνύματα που μας χαρίζει και πάλι ο Πανάγιος Θεός διά του Αγίου του Νεκταρίου, Μητροπολίτου Πενταπόλεως του Θαυματουργού, του οποίου την ιερά μνήμη πανηγυρίζουμε σήμερα, εδώ στον Καθεδρικό Ναό της ναυλόχου Πόλεώς μας».

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε στην πορεία του ιερού Λειψάνου του Αγίου, το οποίο, όπως επεσήμανε, παρέμεινε επί σειρά ετών αδιάφθορο, ενώ στη συνέχεια, κατόπιν προσευχής του Αγίου, «έγινε η ευλογία της καταλύσεως του Λειψάνου του, για να διαμοιρασθούν εις τα πέρατα της οικουμένης τα ιερά του Λείψανα, ως κρουνοί ευλογίας, χάριτος και δυνάμεως. Και εν μέσω ημών σήμερον έχομεν ιερό Λείψανο του Αγίου Νεκταρίου».

Αρχικά ανέφερε επιγραμματικά πως ο Άγιος Νεκτάριος, κατά κόσμον Αναστάσιος Κεφαλάς, γεννήθηκε στη Σηλυβρία της Ανατολικής Θράκης και ακολούθησε από νεαρή ηλικία τον μοναχικό βίο. Χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Πενταπόλεως, αλλά υπέστη διώξεις και συκοφαντίες, με αποτέλεσμα να απομακρυνθεί από την Αίγυπτο. Σημείωσε πως στην Ελλάδα ανέπτυξε σημαντικό ποιμαντικό και συγγραφικό έργο, διετέλεσε Διευθυντής της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής και τα τελευταία χρόνια της ζωής του εγκαταστάθηκε στην Αίγινα, όπου και εκοιμήθη το 1920.

Στη συνέχεια, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στον μακρύ και επώδυνο δρόμο των δοκιμασιών που αντιμετώπισε ο Άγιος Νεκτάριος, εστιάζοντας στις συκοφαντίες, τις αδικίες και την απόρριψη που υπέστη, ακόμη και από εκκλησιαστικούς παράγοντες, αποκαλώντας τον χαρακτηριστικά «μάρτυρα της συνειδήσεως». Υπενθύμισε ότι ο Άγιος, αφού αναδείχθηκε σε Μητροπολίτη Πενταπόλεως, βρέθηκε αντιμέτωπος με τον φθόνο και τις κατηγορίες συνεπισκόπων του, γεγονός που οδήγησε στην απομάκρυνσή του από την Αίγυπτο.

Περιγράφοντας την περιπέτεια του Αγίου μετά την απομάκρυνσή του, ο Σεβασμιώτατος τόνισε: «Προκάλεσε τον φθόνο συνεπισκόπων και συγκληρικών του και τον συκοφάντησαν στον Πατριάρχη Σωφρόνιο και εκείνος, ακρίτως φερόμενος, τον εξεδίωξε εκ της Αιγύπτου και ήρθε εδώ πένης, εγκαταλελειμμένος και πτωχός, συκοφαντούμενος και καθυβριζόμενος, και ανέβαινε και κατέβαινε τις αναβαθμίδες του τότε Υπουργείου Εκκλησιαστικών Υποθέσεων για να του δώσουν ικετευτικά μια θέση ιεροκήρυκος».

Ο Σεβασμιώτατος στάθηκε ιδιαίτερα και στον τρόπο με τον οποίο ο Άγιος αντιμετώπισε την εχθρότητα και την απαξίωση κατά την άσκηση του

ιεραποστολικού του έργου. Όπως επεσήμανε, ακόμη και όταν προσήρχετο για να κηρύξει τον λόγο του Θεού, «είχε προηγηθεί η κακή του φήμη και καθυβρίζετο από τους ακροατάς ως δήθεν ανήθικος και ακατάρτιστος και στασιαστής. Και τα υπέμεινε όλα χωρίς οργή, χωρίς μίσος, χωρίς εμπάθεια, χωρίς εκδίκηση, σαν τον Χριστό επάνω στον Σταυρό του μαρτυρίου». «Είναι ένα πρόσωπο που απέδειξε ότι και το μαρτύριο της συνειδήσεως είναι εφάμιλλο ενώπιον Θεού με το μαρτύριο του αίματος. Και διήλθεν δι' όλων αυτών των δεινών βασάνων ακέραιος και δυναμικός», συμπλήρωσε.

Αναφερόμενος, ακολούθως, στην πνευματική και θεολογική προσωπικότητα του Αγίου, ο Σεβασμιώτατος έκανε λόγο για τη σπάνια σοφία, τη δύναμη του λόγου και τη βαθιά θεολογική του κατάρτιση, στοιχεία που αποτυπώνονται στα συγγράμματά του, αλλά και στον ιδιαίτερο γραφικό του χαρακτήρα. Εξέφρασε, μάλιστα, τον θαυμασμό του για το πνευματικό μεγαλείο του Αγίου, ο οποίος, παρά την απόρριψη που γνώρισε από τον κόσμο, αναδείχθηκε σε πρόσωπο μεγάλης δόξας ενώπιον του Θεού. «Δεν υπάρχει άνθρωπος που να έχει τη δυνατότητα αυτή. Μένει κανείς, λοιπόν, έκθαμβος μπροστά στο θαύμα που λέγεται Νεκτάριος Κεφαλάς. Εκστασιάζεται από αυτόν τον άνθρωπο ο οποίος υπέμεινε τόσα πολλά».

Στο ίδιο πλαίσιο, αναφέρθηκε και στα γεγονότα που ακολούθησαν την κοίμηση του Αγίου, όταν, ακόμη και μετά την εκδημία του, διατυπώθηκαν αμφισβητήσεις για την ηθική του υπόσταση και επιχειρήθηκε η διερεύνησή της. Ο Σεβασμιώτατος αντιπαρέβαλε την ανθρώπινη κρίση με την κρίση του Θεού, η οποία τελικά δικαίωσε και δόξασε τον Άγιο, αναδεικνύοντας το βαθύτερο μήνυμα της ζωής του, υπογραμμίζοντας παράλληλα με έμφαση πως «η κρίση του Θεού είναι αυτή που θα πρέπει να επιδιώκουμε. Δεν έχουμε ανάγκη το τι θα πει ο κόσμος. Ας πει ό,τι θέλει, αρκεί η συνείδησή μας να μαρτυρεί την αλήθειά μας και αρκεί ο Θεός να επιδοκιμάζει την πορεία του βίου μας».

«Ζούμε, λοιπόν, σήμερα το θαύμα που λέγεται Άγιος Νεκτάριος, ο Άγιος του 20ού αιώνα, ο ταπεινός, ο ήσυχος, ο πράος, ο ευγενής, ο φιλόστοργος, που ανεδείχθη ως πατέρας πάντων, ιδία στη Ριζάρειο Σχολή, όπου διετέλεσε ο αρτιότερος και αξιότερος Διευθυντής που πέρασε ποτέ από το παιδαγωγικό μας σύστημα. Ο αγνός, ο ταπεινός, ο ησύχιος και εν ταυτώ δυναμικός και έμπονος αγαπών τον Θεόν», είπε σε άλλο σημείο του κηρύγματός του ο Σεβασμιώτατος, επισημαίνοντας τη βαθιά ευλάβεια του Αγίου προς την Υπεραγία Θεοτόκο, καθώς και στους ύμνους που συνέθεσε προς τιμήν της και τονίζοντας ότι η αγάπη και η αφοσίωσή του στην Παναγία αποτελούσαν αναπόσπαστο στοιχείο της πνευματικής του ζωής. «Για αυτό και ο Θεός τον αγίασε, για αυτό και τον εδόξασε, για αυτό και τον προσέφερε σε εμάς ως ίνδαλμα και ως μετάρσιο και ως πρότυπο ζωής και

πορείας. Διότι ο Άγιος Νεκτάριος έζησε τον περασμένο αιώνα, είναι δικός μας, συγκαιρινός σχεδόν, και βίωσε όλα όσα και εμείς καλούμεθα να βιώσουμε: την απόρριψη από τους ανθρώπους, την προδοσία, την αστοργία, την εχθρότητα, το μίσος, την αντιπαλότητα, όλα αυτά που είναι στον χύδην κοινό μας βίο», είπε χαρακτηριστικά.

Στη συνέχεια του κηρύγματός του ο Σεβασμιώτατος συνέδεσε τις δοκιμασίες του Αγίου με τις δυσκολίες της καθημερινής ανθρώπινης ζωής, επισημαίνοντας ότι η απόρριψη, η προδοσία, η αστοργία, η εχθρότητα, το μίσος και η αντιπαλότητα αποτελούν καταστάσεις που συναντώνται και στον σύγχρονο κόσμο. Απέναντι σε αυτές, προέβαλε ως μοναδική οδό την μίμηση του παραδείγματος του Αγίου Νεκταρίου, ο οποίος δεν μίσησε τους διώκτες του, αλλά ακολούθησε πιστά την ευαγγελική εντολή της αγάπης προς τους εχθρούς.

«Καλούμεθα να πάρουμε παράδειγμα από τον ιερό Νεκτάριο, να εμπνευστούμε από τον ταπεινό ιεράρχη, από τον έμπονο μάρτυρα της συνειδήσεως, από τον άνθρωπο που δεν μίσησε τους εχθρούς του, που εξομοιώθηκε με τον Θεό, ακολουθώντας το θείο πρόσταγμα: “Αγαπάτε τους εχθρούς υμών”», είπε ολοκληρώνοντας το κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος και χαρακτηρίζοντας τον Επίσκοπο Πενταπόλεως Νεκτάριο ως «δικό μας Άγιο», τόνισε πως ο Άγιος, τον οποίο οι άνθρωποι κάποτε απέρριψαν, αποτελεί σήμερα ζωντανή μαρτυρία ότι ο τελικός λόγος ανήκει πάντοτε στον Θεό και ότι οι δικές Του κρίσεις είναι εκείνες που έχουν πραγματική αξία.

«Εύχομαι ειλικρινώς το παράδειγμά του, η θυσία του, η αγάπη του, η ανεπανάληπτη αοργησία του και επιείκειά του να εμπνέει και τη δική μας πορεία και να μας χαρίζει την επίγνωση ότι Άγιοι μπορούμε να αποβούμε όλοι μας, αρκεί να το θελήσουμε, ενοπτριζόμενοι τη θεία ζωή του Κυρίου μας και των Αγίων Του, όπως του ιερού Νεκταρίου», είπε καταλήγοντας.

ΔΕΗΣΙΣ
ΜΑΤΟΥΛΑΣ ΣΤΑΥΡΟΥ
ΣΑΛΑΜΙΝΑ